

РЕШЕНИЕ

№ 13103

гр. София, 14.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Мария Шишкова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **12799** по описа за **2024** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Агенция "Пътна инфраструктура" /АПИ/, депозирана чрез юрисконсулт Г., против Решение от 14.10.2024 г., постановено от 112-ти състав на СРС по АНД № 8945 по описа за 2024 г. на СРС, с което е отменен Електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН], издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“, с който на „ПИМК“ ООД, с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 179, ал. 3б, вр. чл. 187а, ал. 2, т. 3 от ЗДвП. е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лв. за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

В жалбата се развиват съображения, че решението на СРС е неправилно поради неправилно приложение на материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Оспорват се изводите на съда, че за нарушение на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. не е предвидена възможност за издаване на електронен фиш, с доводи, че нормата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП. предвижда възможност за издаване на електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3. Твърди се също, че издаването на електронен фиш за нарушение на чл. 179, ал. 3 - 3в ЗДвП. е предвидено и в нормите на чл. 167а, ал. 2, т. 8 ЗДвП и чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което издаденият ЕФ да бъде потвърден. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът, "ПИМК" ООД, [населено място], общ. Р., обл. П., чрез процесуалния си представител, в представен писмен отговор и становище, оспорва касационната жалба по

подробно изложени съображения. Навежда доводи и за други нарушения при издаване на ЕФ, непосочени в решението на СРС, включително маловажност по чл. 28 ЗАНН. Позицията се и на европейското законодателство в тази насока с твърдения, че националната правна уредба не съответства на Директива 1999/62/ЕО и на приложимите актове от правото на ЕС - Регламент за изпълнение /ЕС/ 2020/204, респективно 2009/750/ЕО: Решение на Комисията от 6 октомври 2009 г. В тази връзка коментира искане за оправяне на преюдициално запитване до Съда на ЕС във връзка с тълкуване на нормите на Директива 1999/62ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури.Претендира присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор П., дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, въззивната инстанция е приела за установено от фактическа страна, че на 20.08.2021 г. в 05:44 часа състав от пътни превозни средства, състоящ се от влекач марка „И.“, с рег. [рег.номер на МПС] , с технически допустима максимална маса 20000 кг., брой оси 2, екологична категория ЕВРО 6 и ремарке с общ брой оси 5, с обща технически допустима максимална маса 44000 кг., се движил по път А-6, като при пътният участък на км. 50+427 в посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, било установено, че посоченото по-горе МПС се е движило по него без да е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, тъй като била налице подадена декларация за преминаването на посочения състав, но е заплатена такса за по-малка категория от измерената. Нарушението е било установено посредством устройство с № 10182, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси. След осъществяване на справка за собствеността на превозното средство било установено, че същият принадлежи на „ПИМК“ ООД, чийто законен представител бил управителят А. Й.. Поради това на юридическото лице бил съставен електронен фиш с № [ЕГН], с който му наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

За да постанови оспореното решение, СРС е приел, че от събраните в хода на въззивното производство доказателства безспорно се установява описаното нарушение, като за посоченото ППС изцяло не е била заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, тъй като за него нямало валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. От правна страна СРС е приел, че действително е недопустимо ангажиране административнонаказателната отговорност на дружеството по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. с издаване на електронен фиш при условията на чл. 189ж от ЗДвП. Посочил е още, че в случая приложение намират разпоредбите на Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията, които имат пряко действие като ползвателят на автомобила не е следвало да бъде директно санкциониран, а да му се даде възможност да заплати дължимата пътна такса. Изложил е доводи за несъразмерност на административното наказание. По тези съображения, подробно мотивирани, СРС е отменил ЕФ

като издаден при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила

След като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд - София-град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, а произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Същото е постановено при пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина и при правилно приложение на материалния закон. В тази връзка доводите в касационната жалба са неоснователни.

Настоящата инстанция споделя мотивите на въззивния съд, че към датата на извършване на процесното нарушение законодателят е предвидил възможност за издаване на електронен фиш само и единствено за нарушения по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП., но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. Предвид това издаденият електронен фиш за ангажиране отговорността на нарушителя за извършеното от него административно нарушение е незаконосъобразен и следва да бъде отменен само на това основание.

В тази връзка, съгласно чл. 189е, ал.1 и 2 от ЗДвП актовете за установяване на административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност /ал.1/, като при установяване на нарушение по чл. 179, ал.3 - 3б преди съставяне на АУАН, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от ЗП. Когато актът се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването му /ал. 2/. Цитираната разпоредба ясно и категорично постановява, че за административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят актове за административни нарушения, както и компетентността на органите, които ги съставят. По същият категоричен начин, следващата разпоредба на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП. гласи, че при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение.

В допълнение, настоящият съдебен състав споделя мотивите на въззивния съд относно приложението на чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията. В случая, е следвало да се пристъпи към ангажиране административнонаказателната отговорност на отговорното лице, едва след уведомяване от страна на доставчика на електронна услуга за събиране на пътни такси на собственика и ползвател на ППС относно отстраняване на техническата нередовност в бордовото устройство и при проявено бездействие от ползвателя на услугата. Последвалата нормативна уредба в сила от 01.01.2024 г. в чл. 10б, ал. 7-9 от ЗП съобразява това изискване. В случая не се установява, нито се твърди това уведомяване да е било предприето и да е предложена възможност за отстраняване на нередовността, преди да се образува административнонаказателно производство.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на СРС, съгласно изискванията на чл. 218, ал. 2 от АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън визираните в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора основателно е искането на ответника за заплащане на разноски по делото в размер на 420 лева, представляващи договорено и платено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред настоящата касационна инстанция. Размерът на претендираното адвокатско възнаграждение е в съответствие с чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН Административен съд
София-град, I касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 14.10.2024 г., постановено от 112-ти състав на СРС по АНД № 8945 по описа за 2024 г. на СРС.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на „ПМК“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], общ. Р., обл. Пловдивска, местност 3. № 43А, представлявано от управителя А. И. Й., сума в размер на 420 /четиристотин и двадесет/ лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.